E
III
m
18

E. III m
18

66694

DISSERTATIO INAUGURALIS
MEDICO - ANATOMICA
HISTORIAM
RENIS SINISTRI
Maxime tumidi atque corrupti,
in Cadavere humano reperti,

Pandens & explicans

Quam

Juvante Hygiæ & Panacææ Parente

JUSSU Excellentiſſimi & Gratioſiſſimi
Medicorum Ordinis in inclyta
Baſileenſium Univerſitate

Pro Summis in Apollineâ Arte Honoribus
Privilegiis & Juribus Doctoralibus
legitimè capeſſendis

Ad D. 17. Martii Anni MDCCXIX.

In Auditorio Hyberno
Horis Solitis.

Publicè defendendam ſuſcipiet

JOH. MARTINUS OTT,
Scaphuſâ - Helvetius.

BASILEÆ, *Typis Friderici Lüdij, Acad. Typogr.*

DEO

PATRIÆ

PARENTIBUS

PRÆCEPTORIBUS

Omnibusque

FAUTORIBUS

atque

AMICIS

HANC DISSERTATIONEM

dedicat ac conſecrat

AUTHOR.

PROOEMIUM.

P*Er figmentum illud Poëtarum haud abſonum,* Minervam ex Apollinis Cerebro prognatam fuiſſe, *nihil aliud indigitari credimus, quam Sapientiam in Cerebro benè diſpoſito ſuos habere natales; Id quod nos eo certius affirmare poſſumus, quod experientia quotidiana teſtetur, læſo vel deſtructo plane Cerebri mechaniſmo decreſcere quoque aut denaſci penitus Sapientiam rectæve rationis uſum. Docere hoc poſſunt abunde Viri aliàs doctiſſimi & prudentiſſimi, ſicubi Apoplexiâ, Paralyſi, in Oblivionem aliamve Mentis læſionem terminante, fuerint prehenſi. Quanquam autem Medici quidam Apoplexiæ ſpecies tantum duas, ſeroſam videlicet & ſanguineam eſſe putant, dantur tamen plures adhuc ejusdem Morbi differentiæ: Ubi nimirum aut Tumor intra Cranium hærens, aut materia Abſceſſûs purulenta ſubſtantiam medullarem Cerebri attingens, aut Contuſio Capitis, &c. molle nervorum genus comprimit: Hæc vero differentia ſolummodo reſpicit cauſas Apoplexiæ proximas, ſed non remotas; Ad haſce enim ſi attendamus, quamplurimas quoque ejus ſpecies reperiemus. Alia namque oritur à Polypis variis in locis exiſtentibus, v.g. in ſinubus duræ Matris Cerebri, cujus exemplum in litteris ab* Excell. *D. D. Burgauero,* Medico Sereniſſimæ ac Reverendiſſ. Principiſſæ Buchavienſis, *ad me perſcriptis habeo, qui in Hominis cujusdam Apoplexiâ demortui ſinubus duræ Cerebri Matris omnibus inveniebat Polypum genuinum, ſub-*

ſtantiâ indiſſolubili, ac Radicibus diſperſis per ſinum Falciformem, utrumque lateralem, & Torcular Herophili, cui infarctus totum ſinum obthuraverat.

Alia iterum oritur Apoplexia à Tumoribus quibuscunque extra Cranium natis, qui mole ſuâ Arterias verſus inferiora abeuntes comprimunt; Alia ab aliâ cauſâ producitur. Plures ſpecies legere licet apud Celeberrimum D. D. *Wepferum*, Archiatrum olim Patriæ meæ meritiſſimum. *Speciem quandam Apoplexiæ à Tumore quodam extra Cranium nato ipſemet vidi in Viro, cujus caſum ſtatim proponemus, cum domi, ſub manuductione antea laudati* Clar. D. *Burgaueri, ſtudio incumbebam anatomico: Audivimus aliquando, quod iſte Vir per multum temporis ſpatium conquereretur de borborygmis, quos vivum intra ſeſe animal, jejuno ſtomacho maximè inquietum, cibis autem aſſumtis mitigatum atque placatum edere credebat. Poſt mortem Hominis veniâ cadaver curioſitatis gratiâ aperiendi à Propinquis defuncti ægrè impetratâ, cum Abdomen apertum & Cranium ablatum eſſet, obſervavimus Apoplexiam à Tumore Renum perquam magno provenientem Virum interemiſſe. Quod Phænomenon cum oppidò rarum & inſolitum mihi eſſet viſum, anſam ſpecimini huic meo inaugurali non levem, vel maximè ideo dedit, quia nulli (quantum mihi conſtat) Authores neque talis Apoplexiæ ſpeciei, neque tam ingentis Renum Tumoris mentionem in ſcriptis ſuis fecerint. Quamobrem operæ pretium eſſe duxi Diſſertatione non ſolum Hiſtoriam tam notabilis Caſûs proponere, ſed & rationes ſingulorum in eo occurrentium phænomenorum pro poſſe & noſſe explicare. Qui mei conatus, ut proſpere ſuccedant & ad DEI Gloriam, Proximique commodum vergant, votum eſt meum ardens.*

CASUS.

FAber quidam *Ferrarius*, ſeptuagenarius, ſed adhuc Ἔυσαρκος, à pluribus annis ferro, quod recens fuſum fuit, malleando deditus, naſcentem in ſiniſtro lumborum latere Tumorem, Abdominis cavum eâ parte non leviter diſtendentem, biennio jam ante mortem perſenſit, moleſtum illum, & ſenſim magis magisque increſcentem, ac ſonos quandoque, jejuno præſertim ſtomacho, ſive borborygmos edentem, ac ſi vivum quoddam animal intus deliteſceret, ſeſeque hinc inde commovendo vocem ederet.

Quam moleſtiam diu mitigare ingerendo cibos noverat. Tandem vero ingraveſcentibus indies ſymptomatibus Reſpirandi quoque difficultas acceſſit, nullâ arte emendabilis, hominemque miſerè usque ad extremam vitæ horam divexans, donec tandem ſuperveniente Inſultu apoplectico Oculus dexter immobilis, ingeſtio atque deglutitio maximè difficilis, totumque latus dextrum cum loquelæ inſtrumentis paralyticum redditum, ſextidui ſpatio mortem Januario menſe Anni 1717. induxerit: Cadaveris poſt mortem diſſectio fuit inſtituta à ſupra nominato Dn.D. Joh. Burgauero, *Anatomiæ Cultore indefeſſo*, *Præceptore meo fideliſſimo* in mea aliorumque Medicinæ Studioſorum præſentiâ. Ubi ſtatim Abdomen validiſſimè turgens notabatur tu-

more præprimis in latere lumborum & hypochondrio ſiniſtro eminente. Aperto autem Abdomine mox prodibat corpus immane, ingens, globoſum, tenſum, ſanguivehis vaſis & nerveis dives, in conſpectum, verſus inferiora φλογώσεος ſignis notatum, quod mole ſuâ Inteſtinum præcipuè Colon, vagum illud, undique ad latus comprimebat, atque totum ferè ſiniſtrum latus ſeparatim occupando in Pelvim Abdominis, quâ duplicari Peritonæum incipit, penetrabat. Exſectum illud corpus magnitudinis erat Cucurbitæ mediocris ac ſitulam unius anſæ explebat, dumque ſeparabatur à cuticulis variis pro accuratiori examine, ruptum erat ſponte eo loco, quo Inflammationem gangrænoſam prius notaveramus, & magnam, quâ opplebatur, cruoris fuſci odoris parum vel nihil fætentis, copiam fundebat, conjuncti cum ſubſtantiâ flaveſcente ſpongioſâ, lamellatim ſibi incumbente, in quâ hinc inde apparebant Vomicæ ferali ſphacelato cruore & collecto pure diſtinctæ. Huic corporis moli externè adhærens deprehendebatur Ren ſiniſter, qui leviter contrectatus diſſiliebat, dimidiâ parte quoad colorem carneum dilutum ſimilis naturali & ſano; pelvi autem donatus bifidâ, per Ureterem inflatum utrâque turgeſcente, quarum altera dimidiam illam ſano ſimilem partem adibat, altera in ipſum hoc bulloſum corpus præternaturale penetrabat, adeo ut iſtud Renis ſiniſtri pars, imò repenitius inſpectâ, media tantum pars dimidiæ alterius partis eſſe clarè conſpiceretur. Unde & vaſa ſanguifera, ampla, ab Arteriâ magnâ deſcendente emiſſa, quæ antea minus exquiſitè indagare licuit, vaſa eſſe Emulgentia, diſcernere

nere daretur. Usque adeo ut inſtitutâ ſic accuratiori inſoliti hujus Tumoris indagine, eundem nil niſi portionem Renis ſiniſtri tali modo læſam pronunciare ac determinare licuerit. Altera autem hujus Renis portio, cæterum ſana, nihil calculoſi vel præternaturalis includebat, Ureter pervius erat ad usque Veſicam, nec ullo modo impeditus. Ventriculus inanis, omnino flaccidus abſcondebatur penitus ſub iſtâ Tumoris mole, adeo ut hæc primo intuitu nobis ſub nomine Ventriculi illuderet. Flexura Coli ſub Ventriculo ſimiliter compreſſa occultabatur. Coli autem pars reliqua libera ad hanc flexuram protenſa fæce ſcatebat, dum alia iterum portio ejusdem à flexurâ hâc ad Anum vergens plane flaccida & collapſa, ſuper dorſum Tumoris incedebat. Sterno à cartilaginibus coſtarum ſoluto Pulmones Pleuræ adnati, fœdo colore conſpurcati notabantur. Properantes hinc ad nobilem Animæ ſedem, in intimis ſuis penetralibus diro Apoplexiæ ictu dirutam, Cranio ſ. a. ablato multum ilicò ſanguinis effluere cernebamus, arteriæ utriusque Meningis & Cerebri prætumidæ, elegantiſſimas ubivis oculo ſpectandas præbebant Anaſtomoſes; Nec tamen illas ſinum Falciformem, quem attingebant, transgredi perſpicuè obſervare licuit. In ſinu hoc occurrebat polypoſa quædam & carnoſa concretio circa Torcular Herophili. Cerebrum exemtum in ſiniſtro Hæmisphærio exhibebat ramum Arteriæ Carotidis ſiniſtrum lateralem Williſianum ſanguine aterrimo quaſi ſphacelato turgentem, qui disruptus cruore nigro, velut atramento totum Hæmiſphærium usque ad Ventriculorum penetralia undi-

que

que perfudiſſe animadvertebatur. Ichorem quoque inter utrumque anteriorem Ventriculum copioſè coacervatum, pariter in vitæ fontem Cerebellum, à poſterioribus Cerebri proceſſibus eidem adjacentibus profuſum extravaſatumque cruorem obſervabamus.

In Calami Scriptorii ſulco aderat lethifer fuſcus copioſus liquor. Arteria Carotis utraque ex ultimo flexuræ angulo petens altiora deprehendebatur cartilaginoſa.

THESIS I.

Fragilitatem ætatis ſenilis *Hippocrates* paucis quidem verbis ſed appoſitè demonſtravit, quando *Sect. I. Aph.* 14. dixit: *Senibus paucus calor*: Cordis enim & vaſorum ſanguiferorum vis elaſtica propter continuum atque diuturnum motum paulatim imminuitur, per iſtum enim motum vaſa tandem illa debiliora & flaccidiora redduntur, eorumque reniſus in affluentem vel appulſum ſanguinem aliquantum hebetatur; Unde Humor ille vitalis motum ſuum circulatorium bene abſolvere nequit, ac eapropter ſecretiones omnes malè peraguntur, variique hinc Affectus morboſi producuntur, præprimis *Cachexia*, multique alii ex iſtâ oriundi. In tali enim ſtatu ſanguis jam aliquo modo viſcidus ac lentus redditus liquorem gaſtricum non ſatis activum, aut non ſufficiente quantitate Ventriculo præbet, unde aſſumtorum forſan aliàs non laudabilium (v.c. viſcoſorum, aqueorum, pinguium, acidorum &c. quæ liquorem gaſtricum magis adhuc inertem efficiunt) digeſtio in Ventriculo non perfectè contingit, ſed chylus aut *qualitate* aut *quantitate* peccans ad maſſam ſanguineam defertur, eique commiſcetur, hinc liquidum nutriens, à ſanguine depravato ſegregatum, ineptum redditur ad nutriendas partes. Quod ſi enim iſtud *qualitate* peccans nimis tenue & aquoſum fuerit, tunc partibus nutriendis nullo modo agglutinari poteſt, ſed pedetentim accumulatur, hincque diverſis Hydropis ſpeciebus, non ſecus atque Apoplexiæ ſeroſæ anſa præbetur.

betur. Si autem idem illud nimis craſſum ac viſcidum extiterit, tunc orificia vaſculorum lymphaticorum, quibus mediantibus ſuccus nutritius illis partibus communicari debet, à particulis illis viſcidis & craſſis obſtruuntur, atque propterea lympha iſta invaſis ſuis coacervatur, ac ſenſim per continuum ejus novum affluxum augmentatur, usque dum vaſcula eam devehentia nimis dilatentur ac tandem disrumpantur, unde diverſi naſcuntur Tumores.

Quando Lympha illa nutriens *quantitate* peccat, ac nimis abundat, tum aut Hydrops aut Toroſitas quædam exinde producitur: Sin autem illa non ſufficienter à ſanguine ſecernitur, non poteſt non corpus ea propter emaciari ac tabefieri, dum ea, quæ per tranſpirationem inſenſibilem atque ſudorem avolârunt, reſtaurari perfecte nequeunt. Senum præterea vires maximè debilitatæ ſunt ob defectum partim ſpirituum animalium in Muſculos influentium: Partim ob imminutam virtutem elaſticam fibrarum motricium Cordis, Arteriarum, atque Muſculorum, unde ſanguis motum ſuum per totum corpus paulatim amittit, ac viſcidus & craſſus evadit, hincque particulæ ejus volatiliores & ſpirituoſiores ab hiſce viſcidis implicatæ per poros Arteriarum quodammodo obſtructos libere in nervos tranſire non poſſunt.

THESIS II.

Cum jam conſtat, vaſa in corporibus ſenum debiliora atque ſicciora, vel teneriora, poros quoque laxiores eſſe, mirum non eſt, quod quidam, præprimis ii, qui fibris aut naturâ aut caſû flaccidioribus gaudent, toroſi videantur; Hujus enim rationem quilibet haud difficulter ſibi imaginari poteſt. Talis autem toroſitas non à bono ſucco nutritio ſuam ducit originem, ſed tantum à nimiâ particularum in eo vitioſarum copiâ, interſtitia fibrarum & vaſculorum per totum corporis habitum replente, ac illa non quoad longitudinem ſed quoad latitudinem diſtendente. Hinc eſt, quod tales Homines Catarrhoſis ſint obnoxii affectibus, ab extravaſatione ſeri, variis in locis contingente, oriundis. Pro diverſâ autem Parte affectâ diverſum etiam nomen Catarrhus ejusmodi ſortitus eſt,

id quod ex ſequentibus *Scholæ Salernitanæ* verſibus cernere licet;

Si fluat ad Pectus dicatur Rheuma Catarrhus,
Ad Fauces Branchos, ad Nares eſto Coryza.

Extravaſationem autem illam multum contingere in Aſperâ Arteriâ obſervamus, tum quia frigidiuſculus aër ope inſpirationis & exſpirationis vaſcula ejus teneriora cum vi quâdam tranſiens illa ad excretionem lymphæ ſive ſeri irritat ac vellicat, tum quia vaſcula forſan aliàs flaccidiora & debiliora, ſerum ejusmodi vehentia majori quantitate excernunt, præprimis ſi ambæ cauſæ ſimul agant, quod plerumque accidit. Jam ubi tale ſerum in aſperâ Arteriâ magis ac magis congeſtum, in Pulmonum veſiculas delabitur, impeditque, quo minus aër in veſiculas ingredi easque expandere queat, tum Reſpirationis actio imminuitur. Aut ſi illud ſerum acre exiſtit, fibras Bronchiorum atque Veſicularum nerveas irritando ac vellicando Tuſſim infert. Toroſitas inſuper illa multoties tandem commutatur in Hydropem, Apoplexiam, alioſque à tali ſero extravaſato provenientes Affectus.

THESIS III.

Quòd vitæ Conditio multum contribuat ad gignendos Morbos notum eſt unicuique; Pro diverſâ enim vivendi conſuetudine variis ægritudinibus quilibet eſt obnoxius, ſicut id pulchrè demonſtratum dedit *Celebris* ille *Patavinus Profeſſor* Bernh. Ramazzinus *in Tract. de Morb. Artific.* ubi demonſtrat, quod unus Homo ad hunc illumve morbum magis inclinet quam alius, prout quiſque habuerit artificium aliquod exercendum: *Fabri* enim v. c. *ferrarii* utplurimum affici ſolent *Lippitudine*, cujus tamen immunes exiſtunt multi alii, qui in operibus ſuis elaborandis Sulphure aut Mineralibus nocivis non utuntur, *Lippitudinem* autem talem non tam ex ignis violentiâ ſive vehementiâ produci cum *Ramazzino* credimus, dum illi Oculos frequentiſſimè ad focum & in ignem directos vel intentos habent; quam ab effluviis ſulphureis, è candenti ferro & carbonibus exſpirantibus, ortum ducere; Utpote quæ effluvia Oculorum membranas plus minus graviter feriunt ac vellicant,

vellicant, Lympham è Glandulis quaſi exprimunt, & ita Lippitudinem unâ cum Ophthalmiâ perſæpe etiam cauſantur. Tuſſiculoſi quoque ſunt iſti Homines, ac Reſpirationem paulo difficiliorem quam alii habent. Dum enim illi ferrum ſuper carbonibus ignitis liquefaciunt, effluvia ſulphurea è candenti ferro & carbonibus exhalantia cum aëre inſpirantur, in Pulmones deferuntur, ibique particulis ſuis acidis, in ſulphure prædominantibus, fibras Bronchiorum nerveas irritando Tuſſim movent, aut veſiculas Pulmonum conſtringendo, aerique liberum in illas ingreſſum denegando Reſpirationem difficilem reddunt. Quod ſi verò tales particulæ ſulphureæ intus cum ſanguine commiſceantur, ſanguinem coagulando & inſpiſſando in motu ſuo impediunt, ac vaſcula minima aciditate ſuâ conſtringunt, variasque producunt obſtructiones, ex quibus dein diverſi Tumores, aliique Morbi naſci ſolent.

THESIS IV.

Ad Obſtructiones porro tales gignendas maximâ ex parte adjuvat calor æſtuans, cui Fabri ferrarii ſunt expoſiti, quique liquidiſſimas ac ſubtiliſſimas humorum particulas diſſipat, reliquam maſſam ſpiſſiorem efficiendo velut exſiccat, ſitimque excitat; Quo major autem inſpiſſatio talis vel exſiccatio, eo major quoque ſitis; quo major ſitis, eo majori copiâ tales Homines, qui bonam Diætam obſervare neſciunt, potum Aquæ aut Vini aſſumunt. Quod ſi nimium Aquæ ingurgitant, liquor gaſtricus activitate ſuâ privatur & iners redditur, ita ut aſſumta dein Alimenta non ritè digeri poſſint, ſed ſolummodo in Chylum aquoſum & crudum transmutentur; Chylus taliter conſtitutus, Sanguinique communicatus Lympham etiam aquoſam & crudam exhibet, dum per urinam non omnis illa aqua ingurgitata redditur, ſed quædam ejus portio cum Lymphâ commixta eſt; Ubi dein particulæ tantùm fluidiores & liquidiores per tubulos lymphaticos, ſemper minores & anguſtiores evadentes, progredi valent, craſſiores in vaſculis capillaribus ulteriores profluere neſcientes inibi ſtagnare, atque per ſerum tale continuo à tergo adveniens, vaſcula nimis dilatare ac denique disrumpere debent, non ſine ſeri-ex-

travaſatione, magis minusve largâ, Hydropem, Apoplexiam ſeroſam, variosque Tumores poſt ſe trahente. Vinum autem juſto plus potatum duplici modo nocere poteſt; Etenim I. Si ſpirituoſum generoſumque exiſtit, tum particulis ſanguinis, à calore æſtuante jam prius attenuatis, majorem adhuc motum conciliat, ſubtiliores ejus diſſipat, ac reliquas in vaſculis capillaribus ſtagnare facit; Unde Obſtructiones, & ex hiſce varii generis Febres, Apoplexia ſanguinea, Tumores inflammatorii proveniunt. 2. Vinum minus generoſum ac acidiuſculum aciditate ſuâ vaſcula minima conſtringit, aut particulis tartareis, eadem obthurat, iisdemque Affectibus quibus Vinum generoſum anſam præbet.

THESIS V.

Enarratis ſic Morbis in genere, quibus miſer noſter Ægrotans cum aliis ſui ſimilibus obnoxius fuerit; Nunc in ſpecie de *Tumore* illo *Renis*, quo affligebatur, atque Symptomatibus eum ſecutis, agendum mihi eſt. Noſter itaque Vir tali Tumore intra ſiniſtram Lumborum regionem cavum Abdominis non leviter diſtendente, ac ſenſim magis magisque increſcente, per duos ante mortem annos moleſtabatur: Atque hæc moleſtia reſpiciebat tum dolorem, tum etiam effectus illius Tumoris alios ſive ſymptomata. Quod dolorem attinet, cujus cauſam proximam fuiſſe tenſionem nervorum ex Phyſicis patet, quo plus autem fibrilla nervea ultra tonum ſibi naturalem tenditur, eo major quoque eſt dolor. Jam per totam illam Tumoris extenſionem nervos videbamus in ſuperficie externâ expanſos adeoque præternaturaliter tenſos. Quo magis vero Tumor ille cum nervis fuit extenſus & elevatus, eo major etiam ſentiebatur dolor tenſivus, usque dum per hanc expanſionem nimiam Spiritibus animalibus refluxus planè denegaretur, ſeu potius usque dum Spiritus illi è nervis per Tumorem expanſis expellerentur, hincque tenſio iſta Menti communicari haud poſſet, ſicque doloris omnis ſenſus evaneſceret. Inter moleſtias, quas noſter miſerè afflictus Æger ab illo Tumore habuit, referre quoque poſſumus motum quaſi viventis cujusdam Animalis in Abdomine contenti,

ti, præſertim jejuno ſtomacho, quem nihil aliud eſſe credimus, quam borborygmos ſive flatus in Colo vagantes, & à congregatione particularum aërearum, pituita viſcidâ circumdatarum, ac in bullarum formam coactarum, productos. Quod ſi hinc Colon à Ventriculo cibis planè vacuo non preſſum ſed liberum exiſtebat, tum flatus iſti, ſive à motu Inteſtini periſtaltico, ſive à contractione ejus ſpaſmodicâ, ſive ab utrâque cauſâ ſimul agente, ad flexuram usque Coli, nec ultra ob reſiſtens illud Tumoris obſtaculum, propulſi ſonum quendam edebant. At Ventriculus repletus Colon ita præmebat, ut fluctuatio materiæ elaſticæ ſive aëreæ ſiſteretur; Libera autem Coli reliqui portio fæce ſcateret, quapropter nulli tum borborygmi ibi contingere poterant.

THESIS VI.

Dyſpnœam quod attinet, ejusque cauſas, antequam hæ explicentur; Reſpirationis negotium prius examinandum & demonſtrandum erit. Reſpirationis itaque actio duobus modis abſolvitur, inſpirando nempe aërem & exſpirando. In Inſpiratione Cavitas Thoracis dilatatur & ampliatur, ut liber aëri ingreſſus in Veſiculas Pulmonum concedatur. Apud pleroſque autem in confeſſo eſt, iſtam Pectoris dilatationem fieri ope contractionis *Muſculorum* I. *Subclavii*, qui à parte inferiori & exteriori Claviculæ, ubi proceſſui Acromio jungitur, originem ſuam ducit, & margini ſuperiori atque anteriori primæ Coſtæ prope ſternum inſeritur. 2. *Intercoſtalium*, quorum interni ex inferiore margine Coſtæ ſuperioris obliquè deſcendunt retrorſum, marginique ſuperiori Coſtæ inferioris ſequentis implantantur. Externi eandem originem ac inſertionem quam interni habentes obliquè deſcendunt antrorſum, ita ut horum Muſculorum fibræ ſe mutuò interſecent faciantque Chiaſmum. Subclavius enim muſculus agens primam Coſtam à parte ſuperiore numerando verſus Claviculas attollit, ac eodem momento vi intercoſtalium Coſtæ reliquæ ſurſum trahuntur, & ob mirabilem earum connexionem cum Vertebris ſpinæ, harumque ſinibus extrorſum vertuntur. Ad iſtam dilatationem Thoracis multum quoque confert contra-

 ctio

ctio *Muſculorum Diaphragmatis*, quorum inferior duplici tendine à tribus primis Lumborum Vertebris ac ab ultimâ penultimâque Pectoris ortus & aſcendens fibras ſuas confundit cum fibris inferioribus muſculi ſuperioris, qui ab omnibus cartilaginibus Coſtarum ſpuriarum, atque à parte infimâ Sterni productus fibris ſuis centrum verſus decurrit. Dum igitur Diaphragma contrahitur, Thoracis cavitas ampliatur, quoniam illud ex ſitu convexo & ſinuoſo, ſurſum ex porrecto verſus Cor, deducitur in figuram magis planam verſus inferiora; Unde per depreſſionem Viſcerum abdominalium Abdomen ejusque muſculi diſtenduntur. Auctâ igitur Pectoris capacitate aër nos ambiens & circumcingens, cum nullam in ore, Naribus, Faucibus, Arteriâ aſperâ atque Pulmonibus reſiſtentiam offendat, tum à propriâ gravitate, tum ab ejus Elaſticitate, ſive continuo niſu in majus ſpatium ſe dilatandi, in Veſiculas Pulmonum protruditur, easque expandit. Quamprimum autem cauſæ contractionis muſculorum Thoracis capacitatem augentium debilitantur, ac fibræ eorum relaxantur, Muſculi abdominales elaſticitatem ſuam exercendo, ſeſeque reſtituendo premunt Viſcera, quæ Diaphragma jam laxum ad priſtinum ſuum ſitum, intra Thoracis cavitatem videlicet convexum & incurvatum, reducunt, unde fit, ut cavitas iſta coarctetur, atque Pulmonum lobi comprimantur, adeoque aër ex Veſiculis eorum egredi cogatur, hinc illa Reſpirationis contingit actio, quæ vocatur *Exſpiratio.* Verum ſi quis accuratiorem hujus negotii demonſtrationem deſideret, is pro lubitu conſulere poterit *Borellum*, *Bœrhaave* aliosque: Sufficit mihi hæc pro explicandâ cauſâ Dyſpnœæ, quam à Tumore tam inſolito productam fuiſſe judicamus; Iſte enim Tumor totum Abdomen occupans mole ſuâ Ventriculum penitus abſcondebat, unde haud difficulter concludere licet, talem Tumorem Diaphragmatis motum verſus inferiora impediviſſe, atque cavum Pectoris ſicuti in naturali Statu ampliari haud potuiſſe; Quapropter Pulmonis veſiculæ ſe non ſufficienter dilatare valuerunt, adeoque Reſpiratio ob aëris ingreſſum in illas juſtâ quantitate non conceſſum reddita fuit difficilis.

THES. VII.

THESIS VII.

Æger noſter ultimò tandem fuit correptus *Apoplexiâ*, mortem ei inducente, cui tamen præceſſit *Hæmiplegia* ſive *Paralyſis univerſalis*, per quam intelligimus ſublationem ſenſûs & motûs animalis in alterutro integro latere, ſuperſtite adhuc vitâ, non aliunde proveniens quam à Tumore illo, qui mole ſuâ Aörtæ deſcendenti incumbens eam ita comprimebat & coarctabat, ut ſanguis verſus inferiora tendens per iſtam difficulter penetrare poſſet, ſed majori copiâ verſus viam minus reſiſtentem & liberiorem, Cerebrum videlicet, determinaretur, quo vaſa Cerebri magis quam in naturali ſtatu diſtenta, idque introrſum, expanſioni extrorſum verſus renitente Cranio, ac per continuum cruoris arterioſi affluxum ultra extenſionis terminos dilatata fuerunt, quæ denique disrumpi coacta ſanguinem neceſſariò profundere debuerunt. Jam neminem Anatomiæ peritum latet, Arteriis Cerebri Corticis interjacere tubulos nerveos molliſſimos, qui ſunt organum ſenſûs & motûs animalis: Quod ſi itaque vaſcula arterioſa nimis diſtenta exiſtant, tum majus ſpatium occupantia non poſſunt non nervos ipſis interjacentes premere; Sanguis autem extravaſatus, quocunque cadat, cadit etiam ſuper compagem faſciculorum nerveorum, ſuoque pondere eos comprimit, unde ſpiritus animales partibus extra Cerebrum poſitis communicari nequeunt, adeoque paralyticæ evadunt. Hinc Oculus dexter immobilis, ingeſtio atque deglutitio maxima læſa, totumque latus dextrum cum loquelæ inſtrumentis paralyticum fuit redditum nullam aliam ob cauſam, quam ob defectum ſpirituum animalium in illas partes influentium; Muſculi enim unicuique illarum partium & organorum actioni inſervientes propter deficientem motûs cauſam, quæ liquido maximè nervoſo à plerisque adſcribitur, reſolvuntur, relaxantur, ſicque munere ſuo deſtituuntur.

THESIS VIII.

Cum ſanguis extravaſatus per ſex dierum, ab invaſione Hemiplegiæ, ſpatium magis fuit accumulatus, Apoplexiam ſubſequi neceſſe fuit: Cruorem enim illum extravaſatum à po-

ſterioribus

ſterioribus Cerebri proceſſibus, in Cerebellum fluentem obſervabamus; Unde Nervi paris octavi ſive Vagi, & Intercoſtales, qui è proceſſibus à Cerebello ad Medullam oblongatam prodeuntibus oriuntur, ac motui vitali perficiendo dicati ſunt, à liquido illo adeo compreſſi fuere, ut omnis influxus ſpirituum animalium in partes actionibus vitalibus æque ac animalibus deſtinatas ſufflaminari debuerit,quare cunctæ actiones omnimodè abolitæ, morsque inducta fuit.

THESIS IX.

Pauca quædam *Hemiplegiam* ſpectantia mihi adhuc dicenda ſuperſunt, de miri iſtius phœnomeni cauſâ, poſitâ in ſiniſtro Cerebri hemiſphærio, cujus tamen effectus in dextro Còrporis latere apparebat. Ubi forſan contigit, quod noſter Ægrotans in lecto decumbens caput lateri dextro inclinans haberet, unde hemiſphærium ſiniſtrum cruore extravaſato maximè repletum, aut à vaſis dilatatis valdè ponderoſum redditum, mole ſuâ nervos molles hemiſphærii dextri comprimebat ac deſtruebat, & latus illud corporis integrum paralyticum reddebat.

THESIS X.

Viſcus, cui Tumor hic adhærebat, erat *Ren ſiniſter*, corruptus plane. *Renes* ſunt corpora rubicunda, poſita ſub Hepate & Liene, ac ad latera Aortæ deſcendenti & Venæ Cavæ aſcendenti, muſculiſque incumbentia utrinque lumbaribus, ad Urinam è maſſâ ſanguineâ ſecernendam, quæ dein per Ureteres ad Veſicam urinariam delabitur, præcipuè inſervientia: Superficiem habent plerumque lævem, & Hæpatis ſuperficiei non multum aut plane non diſſimilem. Arterias dictas *Emulgentes* accipiunt ex trunco Aortæ deſcendentis, & plurimis ramis per totam Renum ſubſtantiam diſperguntur; ſanguinem vero reliquum *Venæ Emulgentes*, in Venam Cavam inſeri ſolitæ revehunt. Gaudent dein Renes Vaſis lymphaticis & Nervis, ſicut reliquæ Corporis partes, quamvis Nervos ipſis quidam denegare velint. Cinguntur ipſi duplici *Tunicâ* ſive Membranâ, quarum *exterior* ſuum ducens principium à Peritoneo, *communisque* vocata, pinguedinoſa, in Obeſis præſertim Re-

nes

nes occultat; adeo ut illi non ſtatim primo intuitu in conſpectum veniant, ſed demum abraſâ pinguedine, unde etiam adipoſa dicitur: *Interior* vero membrana, aliâs *propria* appellata, ſatis tenuis, provenit ab involucro vaſorum renalium externo, arcteque inveſtit ſubſtantiam Renum, facilè tamen ab iſtâ ſeparari poteſt ſine magnâ ipſius dilaceratione. Ablatis *Renum* duabus hiſce membranis *Subſtantia* ipſa ſe conſpicienda præbet, quæ duplex eſt, alia ſcil. *exterior*, & alia *interior*. Illa nuncupatur quoque glanduloſa, membranæ interiori immediatè ſubjacet; glandulæ autem in hâc ſubſtantiâ magnâ quantitate reperiuntur, quamvis vaſcula earum non ita intorta ſunt, quam aliarum Partium, v. g. Hepatis &c. Si enim vaſcula glandularum renalium intorquerentur, quemadmodum in Hepate, &c. tunc non Urinam ſed Bilem aliumvè humorem ſecernerent. Haſce Glandulas correſpondere faſciculis, qui ex Vaſculis interiorem Renum ſubſtantiam componentibus, & Urinam ſecretam devehentibus ſunt conflati, plerique ferè Anatomici putant. *Interior* Renum ſubſtantia, vaſculoſa dicta, ex glandulis exterioris progreſſa terminatur in caruncúlas papillares, quibus Vaſcula illa Urinam vehentia inſeruntur, quæque eam in Pelvim transmittunt, è quâ per Ureteres in Veſicam ulterius detruditur.

THESIS XI.

Cognitâ *Renum* ſtructurâ facilè nunc quis concedet, eos non ſecus ac aliæ Corporis Glandulæ variis omnino defectibus & Morbis affligi. Quod ſi enim v. g. 1. Urina *nimis abundanter* vel *frequenti* admodum *copiâ* excernatur, *Diabetes*, ceu Symptoma morboſum à flacciditate aut etiam rupturâ tubulorum urinariorum oriundum, vocatur. 2. Si Urinæ Secretio plane ceſſat, *Iſchuria* ſive *Suppreſſio Urinæ* nuncupatur, quod vitium licet non ſemper in Renibus hæreat, attamen ipſis interdum quoque adſcribendum eſt; quando nimirum calculoſa materies aliavè ductibus excretoriis glandularum renalium obſtructiones infert. Quod ſi *Calculus* in alterutro tantum Rene exiſtat, ductusque excretorios aſperitate ſuâ conſtringat, tunc ob conſenſum nervorum fibræ quoque alterius Renis

 ſpaſmo-

ſpaſmodicè contrahuntur, hinc ſecretionis Urinæ actio penitus aboletur, ut *Clariſſ.* atque *Experientiſſ. D. D.* Theod. Zuingeri, *Prof. Med. Prim. Baſ.* verbis utar. 3. Denique Urinæ excretio imminuitur, in *Dyſuriâ* & *Stranguriâ*, & quidem etiam frequenter vitiis Renum ubi ea, quæ Excretionem Urinæ abolitam producunt, minori ſolummodo gradu in iſtos agunt. Ab Urinæ autem Excretione imminutâ aut penitus ſublatâ, ſerum illud excretorium in Renibus quotidie magis accumulatur, unde Vaſcula tandem vel ſanguifera vel lymphatica disrumpi coguntur, indeque varii generis *Tumores* naſcuntur.

THESIS XII.

Aggrediar jam explicationem Tumoris illius Renis tam enormis, quo noſter Æger affligebatur; Cujus *cauſam proximam* eſſe credimus diſruptionem, non vaſculorum lymphaticorum ſolummodo, inde enim *Hydrops Renis*; neque ſanguiferorum tantum, unde *Apoſtema*; neque Urinalium, unde *Collectio Urinæ* obtinuiſſet locum; Sed rupturam Vaſculorum ſanguivehorum ſimul & urinalium, cum extravaſatione Sanguinis & Urinæ, ſalis Urinoſi & Aquæ copioſæ à putredine præſervatorum, quæ guttatim extillando, & ſeſe paulatim colligendo Tumorem in Viro deprehenſum excitare potuit. Cum enim Homo iſte Faber eſſet ferrarius, adeoque æſtuanti calori utplurimum expoſitus, qui maximam parit ſitim, uti *Theſ. IV.* innui: hinc Aquas potiſſimum & affatim quidem ingurgitabat, unde copioſum ſerum impetu quaſi verſus Renes protrudebatur, vaſcula illorum, ſive naturâ ſive fortuitò debiliora nimis dilatabat, tandemque diſrumpebat, unde extravaſata Urina ſanguine commixta per continuò affluentem novam lympham coacervabatur, ac ita ſentinam ſeri illabentis, ut Tumor inde natus indies magis increſceret.

THESIS XIII.

Quoad *Curationem* hujus Tumoris, meritò quæritur, *an talis potuerit ſanari*? Ad hanc quæſtionem negativè reſpondemus, dicimusque eum fuiſſe abſolutè incurabilem: præprimis ſi materia ejus accumulata Abdomen valde expanſum reddidit, hicque Tumor jam aliquamdiu duravit. Quemadmodum etiam

Hy-

Hydrops, quæ jam fixas maximè radices egit, remediis cunctis reſiſtit. Etenim materia illa extravaſata, magnâ quantitate in Renibus collecta, vaſculaque excretoria comprimens, per poros illorum aliorumve reſorberi nequit, nec per ſudorem exhalare largum valet, quia particulæ tantummodo fluidiores abiguntur, craſſiores vero relinquuntur ac ſemper plus inſpiſſantur: præter has autem vias nullæ aliæ per quas quidem materia talis expelli poſſit, mihi conſtant. Si Tumor in ſui tantum principio verſatur, tunc incommoda nondum parit tanta, ut exinde tanquam ex ſignis pathognomonicis, iſtius Morbi præſentiam certo judicare & definire liceat: Hinc etiam nulla tum deſiderabantur vel poſtulabantur Remedia in uſum vocanda; tamdiuque expectabatur, donec Tumor jam oculis conſpici, imò manibus palpari potuerit; quanquam tum etiam adhibita qualiacunque Remedia propter firmiores Mali radices omni planè virtute & effectu caruerint.

THESIS XIV.

Similis ferè Caſûs exemplum *Experientiſſ.* ac *Excellentiſſ. D.D.* Leonh. Hurterus *h.t. Archiater Scaphuſii longe meritiſſimus*, nuperrimè mecum per litteras communicavit, in quibus, Semel, inquit, memini me vidiſſe ejusmodi Tumorem per totum meæ Praxeos decurſum in Laico, qui in monaſterio Rhenovienſi vitâ defunctus erat. Prius autem quam fatis ceſſit, dolorem à multo tempore querebatur gravativum in lumbis; à poſteriori vero in ſiniſtro latere, quem omnes pro Nephritide habebant; dolores etiam vagos huc & illuc in Artubus oberrantes ſæpe paſſus; adeo ut plurimum temporis æque die quam nocte ab iis torqueretur; quem in finem Aquis uſus eſt Fabarienſibus, quæ dolores mediocriter levarunt; balneum verò id loci ingreſſus ferre non potuit ob animi deliquia, quæ illi ab ejus uſu ſuperveniebant. Paulo ante, quam mortem obierat, Malum ſupervenit Jſchiadicum: Quod & ſi primis diebus eum acerbè afficeret; tamen doloris atrocitas magis ſuâ ſponte, quam medicamentis adhibitis & remittebat & ceſſabat. Inter hæc cum malum ceſſâſſet antedictum, Tuſſis extitit ſicca, quam paulò poſt ſequuta eſt Reſpiratio difficilis,

quæ indies ſeſe augebat; adeo ut lecto incumbere non potis eſſet ob metum ſuffocationis; tandem verò poſt multos dolores perpeſſos Orthopnoïcus mortuus eſt. In diſſecando cadavere ex coſtis quamprimum diſſectis in ſiniſtro latere aqua ex Cavo Thoracis inſtar fontis ſalientis cum impetu prorupit; amoto & ablato ſterno, cavum pectoris lateris ſiniſtri aquâ extravaſatâ mirè impletum & inundatum erat; ſic ut dextrum Thoracis cavum ferè occuparet, diſtendendo Mediaſtinum verſus idem latus; Pulmones fuerunt adeo compreſſi, ut parum vel nihil amplius aëris recipere poſſibile eſſet: in dextro Thoracis cavo vel nihil vel parum quoque aquæ inventum eſt: in Cordis thalamis polypoſæ concretiones erant, quæ autem non magni æſtimandæ fuerunt, ob earum & exilitatem & exiguitatem. In Abdomine, quamprimum integumenta ablata erant, in conſpectum ſe præbuit monſtroſus ille Tumor, Reni ſiniſtro adnatus & conjunctus, pondere quatuor librarum, ſubſtantiâ carni ſimilis & inæqualis, ille ad tactum durus, colore ruber; adeo ut Carcinomatis exulcerati ſpeciem præ ſe ferret; diſſectus intrinſecè eadem quæ extrinſecè oſtendebat, figurâ fuit oblongâ & ferè triangulari deorſum ſe extendente cum Rene is intimè conjunctus, ut nullâ vi ab eo avelli poſſet; membranâ mediocris quidem craſſitiei circumcinctus; vaſa ſanguifera etiam videri licuit.

THESIS X.

Ex hoc autem multisque aliis morbis cernere licet, quam magnam afferat utilitatem Medicinæ Anatomia practica: Hujus enim ope Medicus intimam ſtructuram partium internarum, earumque uſum optimè ſibi perſpectum reddere poteſt: quæ ſi quis ignoraverit, eum functiones ſive actiones illarum omnes quoque latebunt. Unde fit, ut nemo deinceps de cauſâ & modo læſionis talium functionum rectè judicare queat; illis enim incognitis impoſſibile eſt, ut quis Læſionibus ejusmodi rectè mederi valeat. Equidem dantur aliqui ex Neotericis Medici, qui dicunt, optimum quoque Anatomicum, etiamſi ſtructuram atque texturam corporis humani probè intelligat, in Morbi tamen alicujus curatione æque minus proficere

ficere, quàm illum, qui nullam ferè cognitionem Anatomiæ habeat. Animam enim eſſe, quæ partes corporis formet, easque labefactatas ſine auxilio cujusdam Medici in integrum reſtituat. Sed cùm hæc ſententia jam à Viris doctis refutata atque diſcuſſa ſit, ei explicandæ, & argumenta contra eam allegando non immorabor. Deo autem T. O. M. æternas ago gratias pro infinitâ, quâ me beavit hactenus, benignitate, ejusque divinam opem devotâ mente imploro, ut ſtudiis ac conatibus meis porrò benedicat. Ei interim ſit Laus, Honor, & Gloria per omnia Secula.

* * * * * *

Corollarii loco Obſervationem de Uracho *apponere lubuit, quam in Infante recens nato, à crudeli matre meretrice in partu ſtatim ſuffocato, & per* 16. *Septimanas clam aſſervato, omnes ii, qui diſſectioni iſtius interfuerunt, mecum annotabant. In hâc enim exenteratione Urachi, quem omni ſtudio atque curâ inveſtigare animus erat, orificium patulum, nudo oculo ante ſetæ intruſionem conſpicuum animadvertimus, at arctum, ita tamen ut ſetam porcinam facillimè admitteret, quam etiam ad aliquot pollicum ab Umbilico diſtantiam intra ejus cavum protrudere licuit, ubi conſpicuus nodulus, ulteriorem progreſſum recuſabat.*

CARMINA VOTIVA.

I.

CUr Renes angant tumidi faciantque laborem,
    Dat cauſam inflati, pagina docta mali.
Oſtendis miſeris, cruciat quos corpore morbus,
    Angores tolli quâ ratione queant.

 En

En labor egregius! Patriæ ſpes maxima ſurgit,
Spemque novam miſeris ſedulitate creas.
Virtus habet laudem. Nomen ſic tendit ad aſtra;
Urge viam, Medicus doctus in orbe clues.

Ita Eruditiſſimo Domino OTT, *olim Convictori ſuo ſuaviſſimo, Amico percolendo applaudit*

JOH. ROD. à WALDKIRCH, J. U.D.
& Pr. P. in Academ. Bernenſ.

II.

E*Xſtat ut illuſtris*, Patriæ Pater, Ottius *ille;*
Sic precor ut natus *floreat* Archiater.

Litteratiſſimo D. D. J. M. OTT
hæc appoſuit

CLAUDIUS PASSAVANT, Med. &
Chirurg. Doct.

III.

QUum mihi convictor fueris Chariſſimus, Otti!
Nil aliud poterit muneris eſſe mei;
Uſibus ornatas quam nunc deſcribere dotes
Corporis egregias ingeniique ſimul:
Sed quia verba mihi deſunt ſyſtatica plane,
Nec tibi ſplendorem conciliare queo;
Hoc unum liceat vehemens adjungere votum,
Quod tuus impertit fautor, Amice, VALE.

Ornatiſſimo atq; Doctiſſimo D. D. J. M. OTT, Amico ſuo perpetim colendo

p.

JO. GODOFREDUS KUHNIUS,
Francovilla-Bipontinus, S.S. Theol, St.

F I N I S.